

عنوان مقاله:

تدوین الگوی بهینه سکونت معماری معاصر مبتنی بر حس تعلق به مکان در بناهای سنتی

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی و پنجمین همایش معماری و شهرسازی پایدار (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

سمانه ایزدی زمان آبادی - دانشجوی دکتری تخصصی مهندسی معماری، گرایش معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بوشهر، ایران

جمال ایدین مهدی نژاددروزی - دانشیار گروه معماری، دانشکده مهندسی معماری و شهرسازی، دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی

خلاصه مقاله:

حس یا روح مکان ارتباط انسان و مکان است و تعلق خاطر انسان به مکان است که این حس را مثبت یا منفی می سازد. این حس باعث دادن شخصیت یا هویت به مکان می شود زیرا مکان به خودی خود فاقد این هویت است. اگر ساختمان یا شهر یا طبیعت در انسان هیچ گونه احساسی را برانگیخته ننماید از نظر آن انسان فاقد هویت و شخصیت است. رابطه بین انسان و مکان یک کنش مقابل و دوطرفه است که همین رابطه و کنش باعث ایجاد خاطره ها و تداعی هویت مکان برای انسان می شود. مکان پدیده ایی است که انسان در طول زندگی خود به آن معنا بخشیده و به آن وابسته می شود وابستگی به مکان از کیفیت فضا و نحوه ی طراحی متاثر است و افراد طی دوره زمانی خاص آن را می آفریند. مفهوم مکان به عنوان یکی از مفاهیم علوم محیطی، متخصصان و طراحان را در شناخت ویژگی های ذهنی فضاهای طبیعی و مصنوعی یاری کرده است. اگرچه مکان در جا به عنوان یکی از حوزه های مختلف دانش نظیر جغرافی و برنامه ریزی به عنوان یک مفهوم کلیدی مطرح است ولی شهرسازی همانند هنری، هنگامی که در کارمی آید حقیقت موضوعات خود مثلا مکان را آشکار می کند. لذا در این مقاله با هدف شناسایی این حس در معماری به معرفی ابعاد مختلف حس مکان، تعلق به مکان و عوامل تشکیل دهنده ی آنها پرداخته و بدین منظور بر اساس روش پژوهش شناختی و با رویکرد هستی شناسانه و معرفت شناسانه به بررسی ادبیات موضوع پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

مکان، حسن تعلق، سکونت، بناهای مسکونی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1001483>

